

ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕೊಡುವುದು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನನಿಸಿ ಆತನ ಮುಖವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಲ್ಲ.

ಕಾರ್ತನನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ನೋಡಿದ ನೆನಪಾಯಿತು.

ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಮಗದೊಂದು ಸಲ ಹಾಗೆಯ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು. ಆತನನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಆತನ ಪ್ರೋಫೋ ನೋಡಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಅದೇ ಒಂದು ಪ್ರಸ್ತಕ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಪ್ರೋಫೋ ಗಮನಿಸಿದಲ್ಲ. ತಾನು ಅಂದುಕೊಂಡ ಪ್ರಸ್ತಕ ರಚಿಸಿದ ಮಹಾಕವಿ ಆತನೇ ಇರಬಹುದೇ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡಳ್ಳು.

ಒಂದು ದಿನ ವಾಹನಗಳ ದಟ್ಟಕೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಕಾರು ಗಾಂಧಿ ಸರ್ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಾಗ ಒಬ್ಬ ಪಾಪದ ಹುಡುಗ ಆ ಬಿರು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಸ್ತಕ ಮಾರ್ತಿದ್ದ, ಗುಜರಿ ಪ್ರಸ್ತಕ ಮಾರುವ ಆತನ ಕಂಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಸಿವನ್ನು ನೋಡಿ ಕರೆದಾಗ ಆತನೇ ಹೇಳಿದ್ದ: ‘ಎರಡು

ವರ್ಷದಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಸ್ತಕ ಬಂದಿದೆ. ಯಾರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳು ಮೇಡಂ ಪ್ಲೀಸ್‌, ಇದರ ಬೆಲೆ 50 ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. 5 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿರು ಸಾಕು’ ಎಂದಿದ್ದು.

ಆತನ ಬೆವರು ಸೂಸುವ ಕಂಗಳು ನೋಡಿ ಕರುತ್ತೇ ಹುಕ್ಕಿ ಬಂದಿತ್ತು. 100 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಆ ಮಗನಿನ ಕೈಗಿಟ್ಟು ಟ್ರಾಫಿಕ್ ದಾಟದಳ್ಳು. ಆ ಪ್ರಸ್ತಕದ ವಾರಸುದಾರ ಆತನೇ ಎಂದು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಂಡಳ್ಳು.

‘ತಮ್ಮ ಪ್ರಸ್ತಕ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ’.

‘ಯಾವುದು?’

‘ನದಿಯಂಗ ಬದುಕಬೇಕೋ’ ಅದಾ ಅಂದ. ‘ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಾರ್ಡ್ ಬಂದಿದೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಹತ್ತಿದ್ದ.

‘ಅದು ಅಲ್ಲ... ಸಮುದ್ರದಂತ ಮನ...’ ಎಂದಳ್ಳು.